— Tîmpitule! strigă regina dînd capul pe spate furioasă. Și întorcîndu-se către Alice, urmă:

— Cum te cheamă, fetițo?

— Mă cheamă Alice, cu voia Măriei tale, răspunse Alice foarte cuviincioasă, dar în sinea ei adăugă: „Ia te uită! La urma urmei, nu sînt cu toții decît un pachet de cărți de joc și n-are de ce să-mi fie frică de ei!“

— Și ăștia cine sînt? o întrebă regina, arătînd spre cei trei grădinari, care zăceau lîngă trandafir.

Căci, de vreme ce stăteau cu fața în jos, iar pe spate aveau același desen ca și celelalte cărți de joc, regina nu putea ști dacă erau grădinari, soldați, curteni, sau poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde vrei să știu eu? răspunse Alice, mirată de propria ei îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De furie, regina se făcu roșie ca para focului și după ce o fulgeră pe Alice cu o privire de fiară sălbatică, urlă:

— Tăiați-i capul! Jos cu el!

— Prostii! spuse Alice cu glas tare și hotărît, și regina tăcu.

Regele puse mîna pe brațul reginei și-i spuse, sfios:

— Gîndește-te, draga mea, că nu-i decît un copil!

Regina îi întoarse spatele supărată, și-i spuse valetului:

— Întoarce-i cu fața în sus!

Valetul făcu ce i se poruncise, dar cu mare băgare de seamă și numai cu vîrful piciorului.

— Sculaţi-vă! ţipă regina cu glas piţigăiat.

Grădinarii săriră repede în picioare și începură să se ploconească în fața regelui și a reginei, în fața copiilor lor și a tuturor celor prezenți.

— Isprăviți o dată — strigă regina — că amețesc! Apoi arătînd către tufișul de trandafiri: — Ce făceaţi aci?

— Măria ta — răspunse Doi umil, lăsîndu-se jos pe un genunchi — încercam tocmai...

— Am înțeles! țipă regina, care între timp cercetase trandafirii. Tăiați-le capul!